

KORONA

Gazzeen

24+

EDITORIAL

Do standardního velikonočního čísla se nám postupně scházely články, přemýšleli jsme nad titulní stránkou i nad datem prodeje... když tu najednou stopka jménem koronavirus. Nikdo nic neví, není jasné, kdy se půjde do školy – a půjde se do ní vůbec ještě tento školní rok? –, velikonoční PORGazeen by se prodával kdovíky. My jsme se ale nevzdali, a tak máte možnost číst toto mimořádné elektronické vydání – Koronapzeen.

Vzhledem k současné situaci najdete v tomto čísle nejen texty stálých redaktorů, ale též řady přizvaných externistů. Z profesorského sboru se se svým deníkem zapojila paní profesorka Huliciusová; reportáž o situaci v Anglii dodal tam působící lékař Martin Kment; nad otázkou zavřených hranic se zamyslel kvintánský rodič Pavel Činčera; o kultuře a fotbalu v těchto těžkých časech píše studentka oktávy Gymnázia Ústavní Majda Jirků a absolvent PORGu (2017) Ondřej Voska; a konečně o napínavé předehře epidemie přímo v srdci New Yorku podal svědectví ostřílený žurnalista a současný ředitel Českého centra v NY Miroslav Konvalina.

Přejeme, ať vám Koronapzeen pomůže ukrátit dlouhé karanténní chvíle, a těšíme se na vás v lepších časech!

Váš šéfredaktorský tandem
Vojtěch Voska (septima)
Pája Kroužková (sexta)

OBSAH

Vzpomínky na dětství	3
Z FB deníku prof. Huliciusové	4–5
Meditace online?	6
Sekundánské koronazkušenosti	7
East Anglia v časech korony	8–9
6 lidí, 5 zemí, 3 kontinenty	10–13
Poslední lyžování sezóny	14
Fotbal za časů korony	14
Apokryf: Jedenáctero přikázání	15
České seriálové minirecenze	16–18
Komentář: Hranice	18
Vycítit, že bude zle	19
Abys umělci neusušili hubu	20
Vzpomínám si (à la Patrik Ouředník)	21–23

CENA?

30 Kč

Tolik byste jistě ochotně zaplatili za normální číslo Porgazeenu. Elektronická verze se ale netiskne, a tak je zdarma. Co udělat s těmi přebývajícími 30 korunami?

V reakci na ekonomické dopady vyvolané pandemií koronaviru vyhlásil Člověk v tísní sbírku SOS Česko. Je určena na pomoc nejohroženějším skupinám obyvatel, které se ocitají v těžké životní situaci: živnostníkům, samoživitelkám, sociálně slabým, lidem v insolvenci či lidem, kteří přicházejí o práci. Člověk v tísní chce posílit tým dluhových expertů nebo podpořit poradenské a vzdělávací služby, u kterých se setkává s masivní poptávkou ze strany rodin, učitelů a lidí, kteří se dostávají do problémů.

(clovekvtisni.cz)

Prosíme, podpořte tedy (alespoň) symbolickými 30 korunami sbírku SOS Česko Člověka v tísní nebo je věnujte jiné dobročinné organizaci, kterou uznáte za vhodnou. Díky!

Vzpomínky na dětství

Je teplý letní den a na mírně svažitém kopečku poletují motýli. Vysoká suchá stébla travin se ohýbají v lehkém vánku. Vlčí máky se červenají a údolím se ozývají zvuky zvoničky. Malý chlapec buší klackem do železných tyčí. Jsou červené, sytě žluté, modré i trávově zelené. Po chvíli ho (nebo spíše jeho bratra) tato bohulibá činnost přestane bavit a utíká ke stráni. Na druhé straně údolí zahlédne mamuta. Není to však výplod jeho fantazie, nýbrž hliněná socha. Nacházíme se totiž nedaleko Přerova, místa proslaveného jako hnízdiště pračlověka. To ho však nijak nezajímá, mezi kopci se totiž nachází jinačí podívaná. Bručení motorek prořízne vzduch. Jezdí jich hodně a jezdí rychle, snad i on jednou takovou bude mít.

Vrací se domů, jsou u pomníčku padlých, přecházejí asfaltku, nahoru vede jediná cesta, strmá a plná rozmlácených kamenů. Na malé křižovatce se zastaví a zahlédnou velká široká zelená vrata starého gruntu. Jeho teta bydlí v bývalém výminku, který si přestavěla pro své potřeby, oni dole ve starém baráku. Samotný dům je plný tajemství – a co teprve přilehlé chlévy a velká zahrada za domem. Domeček má tři místnosti, chodbu se zrcadlem bizarního tvaru a verandu. Zdi domu jsou metr dva široké a v nich jsou vsazena dvojitá okna. V kuchyni není sporák a musí se vařit na kamnech, dál se dá projít do malé ložnice a pak dveřmi do druhé. Z té vedou tajemné dveře bez kliky, sytě zelené barvy. Jsou tam také mohutné postele, klavír, skříně a obraz Panny Marie s děťátkem.

Dům má i podkroví, kam se leze po starých omšelých schodech. Co tam je, je tajemství. Je příliš malý a jednotlivé příčky dřevěných schodů příliš daleko od sebe. Dole je sklep. Skladují se tam zemáky a taky z něj prý lezou čerti pro nehodné kluky. Z chodby se dá dveřmi na petlici vyjít na verandu. Zahrada a dvůr z této strany obepínají chlévy, z druhé stodoly. Chlévy jsou studené a již dlouho zejí prázdnotou, jediné, co na statku zbylo, jsou slepice, králíci, holubi a mladý kocourek. I když je na dvoře holubník, dřevěná budka na stožáru, většina holubů bydlí na půdě. Ve stodolách se skladuje vše možné, chomouty, pluhy, vozíky, svazky česneku,

ořechy a také tam jsou schované dva traktory a čert. Na jednom z nich se už svezl a to druhé není opravdový čert, ale hřmotná, burácející potvora na vyorávání brambor.

Je parné léto. A zde je to ještě horší, na poli není strom ani stín, jen po okrajích pole za dvorem jsou angrešty, jabloně i hrušně, a dokonce dva ořechy, které jsou však jen stínem mohutného ořechu, jenž stojí uprostřed dvora. Přes zmáhající vedro chlapec pomáhá sbírat brambory. Už tak mladý je ambiciózní. Cíl je jasný, najít co nejpodivnější bramboru. I přesto se brzo stahuje si hrát s bratrem do stínu stromů, k cihlové zídce, která odděluje pole od dvora. Za hodinku či za dvě se vzdálili na místo výstižně zvané plantáž. Byl to rybízový háj bez konce. Zde ve stínu hodovali na kyselých plodech keřů. Co se nesní, sesbírá se a nasype do ručního lisu. Vyrobí se z něj šťáva. Ne příliš dobrá, ale domácí.

Ustalo perné vedro. Slunce zašlo za hory. Na oblohu se vyšvihl měsíc. Malý ohníček se rozhořel a zase zhasnul. Špekáčky byly syrové a nyní již nebyly. Před půldnem nadějně větve stromů se změnilly v oštěpy s nabroušeným ostřím zkaleným ohněm a tukem a vedro ustávalo ještě více. A pak jen teplo mizelo a přišla zima. Se zimou přišel mráz a s mrazem únor a s únorem březen a s březnem sen o létě, sen o dětství, sen o volnosti, sen o velkých zelených vratech.

Vojtěch Gad'urek (septima)

Z FB deníku prof. Hulciusové

11. března

Zase, na druhou stranu, jeden bude mít konečně čas na čtení, mám v knihovně tři knihy o Žižkovi, jsou tam pěkně podle velikosti. Teda, na to, že mívám normálně ve středu od devíti, tak řeším školní věci už od půl osmý, takže za mě produktivita práce závratná, ale hodlám nějak zúročit ten čas, co nemusím trávit dojížděním, a taky ve škole máme hajzlík až na konci chodby a doma je mnohem blíž, to jsou vteřinky, co se za měsíc nashromážděj...

12. března

Tak ten čas na čtení reviduju. Je jedenáct a ještě jsem nesnídala. Na jedny straně se snažím ve zrychleném režimu naučit se učit distančně, do té doby vypracovávám pracovní listy „postaru“ a odpovídám na studentský e-mail. Z druhé strany mám děti, na který jejich učitelky hrnou postaru další a další stránky z učebnic, který se mají naučit, což samy nedají, takže to s nimi budu muset taky dělat já. Navíc je jednomu jasný, že otevřít první láhev vína už v devět ráno není recept na udržitelný vnitřní rozvoj, jestli mi rozumíte.

13. března

Měla bych tu pár poznámek k nastalé situaci. Budou přízemní, protože mám dojem, že velkejch myšlenek je plnej éter.

Kupříkladu, pokud máte občas pocit, že naše generace pracuje už roky hlavně na tom, aby tý mladší generaci zkazila život, my ho máme. Třeba onehdá Michal obdržel od Druhé ze Tří tuto lakonickou SMS: „Já nechci jít na nauku všechno jsi mi zkazil cely svatek.“

Vězte, že můžete na seznam přidat i to, že naše generace vyčerpala úplně všechny svéprávný mejlový adresy. Všechny příčetný variace jména a příjmení jsou dávno zabraný, takže ty nešťastníci půjdou životem v lepším případě jako jaaaanulinc-cckaa.novotnejch@seznam.cz. Jak jim všem teď píšou, to je vopravdu strašná sbírka.

A za druhý, nikdy bych neřekla, že dvouměsíční pobyt Třetí na nedonošencích, kromě přežití Třetí

pochopitelně, přinese něco pozitivního. A voilá, jak já si umím mejt ruce, to by se dalo používat jako instruktážní video pro případ epidemie.

Pozitivně je třeba na vše nahlížet.

19. března

Jenom bych ráda ušetřila peníze výrobcům rtěnek. Vrhát teď dlouhý peníze do reklamních kampaní je víceméně zbytečný.

20. března

Prosimvás, měla bych tu pro vás něco málo informací z fronty.

V posledních pár dnech se mi přihodilo, že se mi sešly následující příležitosti. Protože tak je třeba na celou situaci nahlížet, jako na opulentní festival příležitostí k vnitřnímu rozvoji.

Takže bychom tu měli příležitost distančního vzdělávání, ale to si nechám na příště, to je fakt obsáhlý téma, jen bych chtěla říct, že další člověk, co mi řekne, že zapomněl heslo k čemukoli, se ode mě nedočká úplně ježíšovského pochopení.

Každopádně, hodně teď ujíždím na rodičovský stránce homeschoolingu. Osud mi dopřál kombinaci mých dvou (třetí a šestá třída) a kámošek v karanténě dohromady tří dalších (první, pátá a sedmá třída), což je rozhodně ohromná výhoda pro tak líného člověka, jako jsem já, protože takovej záhy zjistí, že sedmák může učit šestáka, ten pátáka a všichni hromadně můžou flexit vědomostma na tu třetáčku.

Takže na mě zbejvá vlastně jen celej cirkus zpozdálí řídit a určovat pořadí předmětů.

Ovšem ta první třída, to je pro opravdové laubůžníky. Jako, bylo by jistě třeba oprášit si italštinu, což by určitě pomohlo, kdybych se ji někdy v životě učila, takhle jsme se museli všichni spokojit s mejma šesti semestrama latiny na dvou různých fakultách a přirozenou tendencí k rozmáchněm gestům, ale výsledek je skvost, umím volat „va bene“, když děcko správně vyplní písanku, jako rodilej Neapolitán.

Jo, ale to jsem zapoměla říct, ničeho se nemusíte bát, Třetí ze Tří s dalšíma kumpánkama dneska celý odpoledne věnovala zaklínání koronaviru. Takže koronavirus je aktuálně zakletej v plechový krabičce s gumičkama na náramky, která je zahrabaná v kravskym hnoji. Evropa je safe.

25. března

Takže, kamarádi, měla bych tu pro vás pár rad, které by se vám mohly hodit, pokud byste se někdy octli v podobné situaci.

Prosimvás, než si nasadíte roušku, určitě si namažte rty bio lipbalmem s peprmintem a chilli. Slzej mi oči ještě teď. To stejný platí pro mátovej bonbon s eukalyptem. Nebrat. To mi tekly slzy i z nosu.

Pokud možno se vyhněte vzdělávání vlastních dětí. Lékárníci toho teď maj dost a nepotřebujem je stresovat tím, že by jim ještě došel i Neurol.

Pokud možno se vyhněte i vzdělávání cizích dětí, všichni učitelé vašich dětí maj v tuhle chvíli v žíle hrubym odhadem mezi dvěma až čtyřmi deci. To se nedá dlouhodobě vydržet.

Kromě toho na mě už dobrejch pět minut drze kouká malá tlustá myš, sedí na umyvadle a žere mi mejdlo. Country, vole.

26. března

Když už jsem v těch nevyžádaných radách a moudrech, což je prostor, kde se cítím jako ryba ve vodě a výpadek vyučování mě v tomhle ohledu dost poškodil, tak prosimvás, než se začnete propo-

jovat se studentama a kolegama na všech možnejch online platformách a kalendářích a magicky sdílenejch věcech, zkontrolujte si, jak máte nastavenej počítač. Jde mi konkrétně o časový pásmo, ve kterym si váš počítač myslí, že je.

Jak pozdě jsem zjistila, že ten můj žije v tichomořskym časovym pásmu... Jako, přišlo mi TROCHU divný, že mě lidi svolávaj na videokonference ve čtyři ráno, ale říkala jsem si, to jsou panečku stachanovci, ti moji kolegové, a maličko mě pak mrzelo, když za kuropění nebyl nikdo online, se přiznám.

Teď už jsem s váma se všema ve střední Evropě, ale ten tichomořskej feeling mi maličko chybí. Už se mi nad klávesnicí nevznáší ta vzdálená vůně piňa colady, jestli mi rozumíte. Bylo to nejbliž dovolený, kam se letos dostanu, žejo.

29. března

Tak, a je to osobní. Ta podělaná myš mi sežrala jako dlaň velkej kus mýho kuřáckýho kabátku čínskýho stylu.

Jako, když mi žrala mejdlo, říkala jsem si, že se chudinka asi snaží se desinfikovat zevnitř. Když vstoupila do Druhý ze Tří domácího pokusu z prvouky, kterej spočíval v tom, že dáte do jedný mističky hrách s vodou a do druhý bez vody a sledujete, co se stane, tak nám se teda stalo tohle: den první: hrách s vodou bobtná, hrách bez vody nic; den druhý: hrách s vodou ukazuje klíčky, hrách bez vody nic, já se začínám těšit na pučálku; den třetí: oba hrachy v hajzlu, v mističce se nalézají jen myši hovínka, říkala jsem si, fajn, asi nemá ráda prvouku, každej nemůže bejt akademickej typ.

Ale tohle je VÁLKA! Muj kuřáckej kabátek se saténovejma klopama!

Takže program na příští týdný karantény je dost jasnej. Buď já, nebo hlodavec.

Deus vult! Havoc!

*Anna Huliciusová
(Autorka je vyučující společenských věd,
dějepisu a občanské výchovy.)*

Vlčí mák

Sukničky rudého vlčího máku,
pozornost mou vždy upoutají,
ať hledím na ně ve dne či za soumraku.

Ema Dušková

Sekundánské koronazkušnosti

Co jsem se o sobě dozvěděl(a)

- Učit se online v pyžamu je pohodlnější a lepší.
- Zjistila jsem, že mě velmi baví malování na plátno a psaní písní.
- Raději se učím venku na zahradě se svojí kočkou než doma zavřená v pokoji.
- Závidím svým sourozencům, že jsou v karanténě u moře, a i když se často hádáme, moc mi chybí.
- Zjistila jsem, že neumím kreslit ruce.
- Učit se online na chalupě je mnohem lepší, můžete hned po vyučování jít na vycházku nebo si zajezdit na kole.
- Zjistila jsem, že když se nudím, jím.
- Mladší sestra je nejotravnější tvor na planetě.
- Jedna z nejobtavnějších činností je uklízení (je jedno, jestli domu nebo pokoje).
- Zjistil jsem, že jsem vcelku dost závislý na cukru, a chybí mi hlavně v kapalné podobě.
- Zjistila jsem, že i obyčejný strom mi může občas posloužit jako lezecká stěna.
- Během karantény jsem si uvědomila, jak důležitá je pro mě moje kočka. Momentálně se mnou tráví veškerý čas a je pro mě jedinou útechou. Připomíná mi, že nejsem sama.

- Naučila jsem se hrát Ovčáky čtveráky na lesní roh (začínám hrát na lesní roh).
- Naučila jsem se pořádně psát všemi deseti.
- Objevil jsem svůj dosud nepoznaný talent, skákání přes švihadlo. Začal jsem skákat

a postupně jsem se dostal až k trojitému protočení a jiným obtížným trikům.

- Je mnohem lepší chodit do školy než se učit z domova.
- Dokážu sníst XXL čokoládu za dvě hodiny.
- Jelikož k mým koníčkům patří hra na klavír a moje babička je učitelka klavíru, začal jsem se učit spoustu nových skladeb. Nezůstal jsem u klasiky,

ale přešel jsem k impresionismu, jazzu a funku.

- Baví mě více filmy originálně v angličtině než s českým dabingem.
- Naučila jsem se šít na stroji.
- Na Korábě jsem si u jídla, co mi nechutnalo, přála být doma a něco si sama uvařit. Při domácí karanténě jsem zjistila, že mi ta pestrost chybí.

Co bych ostatním doporučil(a)

- Kupuj si knihy; spousta malých knihkupectví teď krachuje, proto by neškodilo, kdyby sis od nich zakoupil knihu a trochu je tak podpořil.
- Rozvrhni si den, alespoň si udělej nějaký základní přehled o tom, jak bude tvůj den vypadat.
- Měj pracovní prostor co nejdál od kuchyně a jídlo z něj vynech. Bude tě rozptylovat, a než se naděješ, spořádáš při jedné nudné online hodině celý balík sušenek.
- Chod' ven, jinak začneš být nepříjemný, časem paranoidní a nesnesitelný a ještě ztloustneš.
- Snaž se volat si co nejčastěji s kamarády.
- Nezapomínej na jídlo a pití. Při nějakém těžkém úkolu může třeba čokoláda pomoci alespoň psychicky.
- Pokud máš více sourozenců, je dobré mít stejný počet zařízení, na kterých lze online výuku sledovat.
- Při učení a online hodinách si ztlum zvonění u mobilu a dej si ho někam pryč.
- Nesleduj imrvéře zprávy o pandemii, protože ti z toho dříve nebo později hrábne.
- Přečti si knížky, které jsi vždy chtěl přečíst, ale nebyl na to čas.
- Zdokonaluj se ve svých koníčcích (např. kreslení, hraní na hudební nástroj).
- Udělej něco, na co už myslíš dlouho, jenom jsi neměl čas. Nauč se vařit nebo háčkovat, seřad' si písničky podle nálad, vytríd' staré oblečení nebo třeba vymaluj.

- Zútulni si pokoj, jinak v něm zešílíš.
- Každý den udělej něco užitečného.
- Měj nakoupené droždí a k tomu si poříd' i recepty na domácí pečivo, je chutné a nemusí se nikam chodit.
- Pokud odjíždíš z domova třeba na chatu, je velmi důležité si s sebou vzít co nejvíce věcí, kterými se dá zabavit.
- Hlavně se z toho všeho nezblázni.

Zkušenost

Meditace online?

Už jste někdy něco vyhráli? Já jo. A myslím, že už máte všichni plné zuby zpráv o koronaviru a jeho devastujícím vlivu na úplně všechno, takže tohle beru jako ideální příležitost se s vámi o tu zkušenost podělit a přivést vás na jiné myšlenky. Svého času jsem se totiž účastnila online soutěží o „hodnotné ceny.“ Losy jsem získávala zdarma za nákupy, které dělali moji rodiče. Vlastně jsem ani nečekala, že bych něco vyhrála, ale nic mě to nestálo, takže jsem vesele sázela body. Dlouho nic. Minulo mě auto, dovolená, repráčky, plechovky, oblečení, peníze. Prostě smolař roku. Jenže najednou se to stalo. Vítězství. A rovnou něco netradičního – online kurz meditace. Wow, to bude něco!

Ve stanovený čas jsem tedy seděla připravená u počítače a natěšená užít si svou výhru a nalézt další dimenzi. A pak to začalo. Musím ještě říct, že, jak jsem záhy zjistila, tuto jedinečnou příležitost jsem neměla jenom já, ale i několik dalších šťastlivců. Ostatní účastníky jsem neviděla, jenom slyšela. Koho jsem ale viděla naprosto zřetelně, byl náš „guru“. Holohlavý muž s nalepenou tečkou na čele

omotaný v prostěradle. Ne, nebyl to tradiční indický oděv, bylo to fakt prostěradlo. Asi aby vypadal autenticky... Nevypadal. Pozdravil nás a pak jsme se „pustili do práce“. Měli jsme se uklidnit a odříkávat po něm mantru „óm“. Což by samo o sobě bylo úplně v pořádku, kdybych k tomu zároveň neslyšela ostatní účastníky kurzu. Každý z nich totiž to své „óm“ říkal úplně někdy jindy. Z počítače se mi ozývalo něco, co znělo jako zblázněné sirény při atomovém útoku. Útok trval asi 20 minut. Guru vypadal spokojeně, asi už měl klidu na rozdávání. Potom nás jen pochválil, jak nám to všem šlo, a zamával do kamery na rozloučenou.

Lekcí meditace jsem vyhrála šest. Po té první jsem nechala zbylé s klidným svědomím propadnout a jsem si jistá, že jsem tím pro klid duše udělala to nejlepší. Zbylé losy jsem dala velkoryse mladšímu bratrovi. Co vím, zatím ještě nic nevyhrál. Jeho výhra tam někde na něj stále čeká. A já mu ji už teď jako správný starší sourozenec přeju.

Klára Jánošíková (kvinta)

Hyacint

Přichází jaro, jak hyacint značí svými pučícími pestrými květy, jen pohled na ně mi ke štěstí stačí.

Emá Fischerová

East Anglia v časech korony

Skoro by se chtělo říct – idylka. Nebe modré, stromy v plném květu, zbloudilý mořský racek vyzobává uprostřed křižovatky nějakou dobrotu ze škvíry v asfaltu, občas chodec venčící svého čtvernožce – na jindy přeplněné městské křižovatce je prázdné. Silnice k nemocnici na kraji města ještě před pár týdny zaplněná pomalu se sunoucí souvislou řadou aut je nyní tichá. Naléhavá výzva vlády neustále opakovaná z rádia i televize: „Stay home, protect NHS, save lives,“ se již zadřela všem občanům hluboko pod kůži. Průkazka zdravotníka je teď vážený artikl. S ní se lze relativně svobodně pohybovat na trase do práce a zpět. Ve městě jsou teď skoro jen běžci a pár cyklistů. V rámci restrikcí a pravidel „social distancing“ je totiž povolena pouze cesta do práce, na nákup a jeden výběh či vyjíždka na kole denně. A tak všichni, co dříve seděli v autě na Bromfield road, teď běhají – konečně pro imunitu, teď tak potřebnou, nemohou udělat nic lepšího. Co si neviditelného je totiž ve vzduchu, všichni o tom vědí, bojí se, někdo už TO má, někdo už TO měl a neví o tom, někdo TO měl a nemá, někdo TO měl a není. Obyvatele města sevřel strach, nemluví se o ničem jiném. Je to jak z nějakého utopického románu, veřejný prostor plní pouze absolutní počty infikovaných, vyléčených, mrtvých.

Sotva si ostrovní království odfajfkovalo brexit, ani se nestačilo pořádně otřepat a už tu má další výzvu v podobě koronavirové pandemie, jejíž řešení nebude ani jednoduché, ani rychlé. Počty jsou ale vlastně docela prosté – buď vakcína, nebo imunita populace. Je otázka, co nastane dříve. Všude se hraje o čas. Tady v nejstarší demokracii světa se

ovšem musí vše nejprve prodiskutovat a to opravdu důkladně, teprve potom se kola systému mohou dát do pohybu. Nastavení všech koleček na různých úrovních tak, aby miska pomyslných vah se ztrátou životů na jedné straně a ekonomickým kolapsem na druhé zůstala pokud možno v rovnováze, ovšem taky chvilku trvá. Omezení životů lidí zde nejde tak hladce, lidé tu jsou „people“ a ne „sheeple“, než jim politik něco zakáže, musí vše řádně vyargumentovat a srozumitelně vysvětlit. Nasadit náhubky a zavřít hranice, to se tu moc nenosí. Musí být taky jasné, že nastavená pravidla platí pro všechny poddané Jejího Veličenstva stejně, tedy i pro politiky. A tak skotská ministryně zdravotnictví Catherine Calderwood poté, co oznámila poměrně striktní omezení pohybu, s omluvou odstoupila po svém neuváženém výletu s rodinou na chatu, čímž sama svůj příkaz porušila. Nebylo potřeba chvilky ani jedné, natož milionu. „Lidé musí svým politikům věřit, omlouvám se, vyvozuji politické důsledky a odstupuji ze své funkce.“ Tuhle větu bychom taky někdy chtěli slyšet i v Čechách, že? Virus mezitím úspěšně pokračuje ve svém plánu – množit se, co to jde. To, že si moc nevybírá, potvrdil i ministerský předseda zvaný zde BoJo, který po neúspěšném zápasu s chorobou izolován v Number 10 musel do nemocnice a – jak jinak – tak jako ostatní poddaní využil služeb NHS, tedy státního zdravotnictví – pravda, nejlepší nemocnici v zemi. NHS – tedy National Health System, vzniklý v poválečném roce 1948, v porovnání s českým zdravotnictvím ne zrovna skvěle fungující těžkopádný moloch, je tu zdroj národní hrdosti, ale také velké politikum. Pracuje zde 1,5 milionu potenciálních voličů, a tak

Dopis

Jak snášíš karanténu? Mrzí tě, že se nemůžeš vídat s lidmi, které máš rád, že? Ale není to tak hrozné, přece si každý den můžete psát, volat, dokonce se i vidět! Jsou lidé, kteří tráví karanténu opravdu sami, bez svých nejbližších. Třeba ti v domovech pro seniory. A právě takovým se snaží pomoci Diakonie ČCE projektem **Dopis pro radost**.

Jak se můžeš zapojit ty? Docela jednoduše, ani to nezabere moc času! Stačí napsat krátký dopis na jednu A4, ideálně ručně – jak se mi daří, co dělám, co prožívám, co čtu, co poslouchám, na co se dívám... A podepsat se jen křestním jménem.

Kam s tím? Nikam na poštu se nemusí. Dopis můžeš jen vyfotit nebo oskenovat a poslat. V Diakonii už ho vytisknou a rozdistribují tam, kde bude potřeba.

Tip 1: Máš mladšího sourozence? Vedeš děti ve Skautu nebo něčem podobném? Zapoj je! Já už s dětmi několik dopisů napsala. Jde to a jsou nadšené (aspoň ty moje).

Tip 2: Nezapomeň v celém tom altruismu taky na vlastní babičky a dědečky. Určitě budou rádi, když jim jednou za čas zavoláš!

PK

Více informací na jmesvami.diakonie.cz.

není divu, že Johnsonův předvolební Brexit bus s nápisem „Posíláme 350 milionů týdně do EU, my je dáme do NHS“ vyhrál podzimní volby.

I naše malé nemocniční kolečko pomyslného systému se začíná točit. Přípravy na invazi viru se tu srovnávají s válečnými manévry, strach z podobného průběhu epidemie jako v Itálii či ve Španělsku panuje na všech úrovních. Dopis ředitele nemocnice zaměstnancům zní opravdu vážně. „Mnoho životů bude záležet na vaší připravenosti a kooperaci, jde o historicky bezprecedentní situaci. Budete se muset rozhodovat, koho zachráníte a koho necháte zemřít.“ Z nemocnice se stává „Covid hospital“, 500 nemocničních lůžek se mění na akutní, soukromé nemocnice poskytnou své služby státnímu zdravotnictví na akutní výkony, všechny plánované operace se ruší, operační sály se zavírají. S trochou nadsázky se tak dá říct, že kdo se nakazí koronavirem, je na tom lépe – dostane se do nemocnice. Je-li vám něco jiného, máte bohužel smůlu. Kam se však poděli všichni ti pacienti plnící nemocnice dříve? Na zhodnocení přístupu jednotlivých zemí k pandemii si budeme muset ještě dlouho počkat, zajímalo by mne však už teď, kde se v covid statistice objeví ti mrtví, kteří se nedožijí operace či onkologické léčby, kteří zemřou na infarkt či jiné nemoci, protože v nemocnici pro ně zkrátka teď není místo. Nicméně Florence Nightingale, britská zdravotní sestra, která se proslavila zlepšením podmínek v nemocnicích v době krymské války, by byla jistě potěšena, že její jméno dnes nesou nemocnice rychle stavěné ve velkých expo centrech po celé zemi se snahou předejít kolapsu zdravotnického systému.

Z medií zní vpravdě válečná rétorika a vážnost celé situace podtrhlo i vystoupení královny, která teprve popáté za dobu své vlády promluvila v televizi. Vzpomenula zde svoje vystoupení v roce 1940, kdy spolu se sestrou v době války promluvily k dětem evakuovaným na venkov, a tedy izolovaným od rodičů, a vyjadřovaly jim podporu. Sociální izolace je pro Brity a jejich komunitní způsob života s lidmi a pro lidi snad největší trest. Klid, vážnost a důstojnost jejího vystupování nenechalo asi nikoho na pochybách, že Británie a jistě nakonec i celý svět tuto těžkou situaci zvládne. We'll meet again – tak uzavřela svou promluvu s odkazem na britskou písničku z válečných let v podání Very Lynn:

*We'll meet again, don't know where, don't know when.
But I know we'll meet again some sunny day.*

MUDr. Martin Kment
(Autor je českým lékařem působícím v Anglii.)

6 lidí, 5 zemí, 3 kontinenty

Četli jste v půlce března, když se zavíraly české hranice, počty Čechů v zahraničí? Mezi nimi byli i porgánšší sextáni, kteří tam studovali. Zažili tak současnou situaci i tam a mnozí se museli narychlo vracet. Na jejich zážitky z pěti různých zemí, z tří kontinentů, z období před jakýmkoli opatřeními i z minulého týdne jsem se v rozhovoru zeptala Týnky, Šimona, Ondry H., Sáry a Kuby S. a pro vás přidala i ty své.

Kristýna Šimonová

poloha: Taupo (severní ostrov Nového Zélandu)

odjezd: 26. ledna

návrat: 15. března (o měsíc dřív)

Šimon Skoumal

poloha: Washington, D. C. (USA)

odjezd: 19. ledna

návrat: 16. února

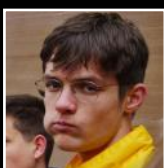

Ondřej Hrodek

poloha: Düsseldorf (Německo)

odjezd: 1. února

návrat: 14. března (předčasně)

Amálie Zemanová

poloha: alsaské Hagueanau (Francie)

odjezd: 8. března

návrat: 13. března (asi o měsíc dřív)

Sára Bystrovová

poloha: The Priory Academy LSST, Lincoln (Anglie)

odjezd: 23. února

návrat: 16. března

Jakub Seidl

poloha: Minneapolis, Minnesota (USA)

odjezd: 17. srpna 2019

návrat: nevrací se

Jaká byla v době tvého odjezdu situace ve světě? Věděl/a jsi už vůbec něco o koronaviru?

KŠ: O koronaviru jsem věděla, ale považovala jsem to spíše za epidemii týkající se Číny a nijak více jsem to neřešila. Chtěla jsem si koupit roušku na cestu, ale všude už byly vyprodané. Bylo to období té první

paniky v ČR, a tak lidi vykupovali lékárny. Ale rychle se virus začal šířit, až když jsem byla pryč.

ŠS: Věděl jsem, že existuje. Přečetl jsem si pár zpráv na iDnes a na CNN. Ale v tu dobu bylo jen pár stovek případů v Číně.

OH: O koroně se už vědělo, ale nebyla rozšířena mimo Asii. Pozoroval jsem situaci, ale letěl jsem ještě bez obav.

AZ: Tehdy byly už i první případy koronaviru v Česku, ve Francii pár stovek. Dostala se ke mně informace, že se tam možná budou zavírat školy, ale říkala jsem si, že i kdyby se nakonec zavřely, za třeba dva týdny to stojí. Takhle zpětně mi to přijde zvláštní, ale v tu chvíli jsem možnost neodjet vlastně ani pořádně nezvažovala. A rozhodně jsem nečekala, že se školy zavřou dříve doma, a ne tam.

SB: Nepamatuju si, že by se to nějak řešilo. Je možné, že studenti z Číny se do boarding housu neměli vracet, ale už nevím.

JS: Odjížděl jsem v půlce srpna 2019, o COVID-19 nikdo ještě vůbec nevěděl. Pak jsem se vracel na Vánoce domů a letěl jsem zpět do Ameriky hned po začátku roku 2020 – tehdy taky ještě nikdo nevěděl o tom, jak rychle se virus rozšíří. Vůbec jsme tedy nezvažovali možnost, že bych zůstal doma.

Bylo v zahraničí poznat, že se něco děje? Jak moc se to řešilo? Zažil/a jsi v zahraničí nějaká konkrétní opatření, co se týče ochrany před koronavirem? Jak na situaci reagovali místní? Byla cítit panika, nebo byli úplně v klidu?

KŠ: Ano, bylo. Řešilo se to v průběhu času poměrně hodně. Na to, jak málo to Zéland zasáhlo. Bydlela jsem v rodině a tam to bylo jedno z nejdiskutovanějších témat. Ale jinak, v běžném životě, to bylo poznat, jen když byly v obchodech vykoupené těstoviny. A také se všichni smáli Australanům, jak vykupují toaletní papír. Když jsem se v polovině března vracela domů, nakažených bylo jen 6 a všichni v Aucklandu. Všechna opatření podobná těm českým byla zavedena, až když jsem byla tak týden zpátky doma.

ŠS: Ze začátku nic poznat nebylo. Když se situace v Číně začala začátkem února zhoršovat, tak jsme tomu věnovali tři hodiny v AP Environmental Science, což je taková biologie. Ke konci se o tom už i trochu mluvilo mezi studenty a rodiči. Jinak na to ale Američani nereagovali, byli v klidu. Ale to bylo ještě na začátku.

OH: V Düsseldorfu nebylo poznat, že se koronavirus šíří světem, i když si toho byli lidé vědomi. Nebyla žádná opatření. S přáteli jsem se často o světové situaci bavil, ale neměli jsme strach. Začátkem břez-

na se pomalu začaly vykupovat potraviny z obchodů. Ale i tak se mi zdálo, že se všichni chovají, jako kdyby byl Düsseldorf nějaký nedotknutelný ráj. Od 6. do 8. března jsem byl na výletě v Paříži, kde mi kamarád sdělil, že když v metru zakašlal, tak lidé v jeho blízkém okolí z vagónu metra vystoupili. Ve vozech metra se často upozorňovalo v několika jazycích na to, aby lidé dbali na zvýšenou hygienu kvůli situaci s koronavirem.

AZ: Až na dezinfekci v jídelně, plakátky na chodbách a netrpělivé čekání studentů na zavření škol se nic nedělo. Jenom pan ředitel nám odmítl podat ruku. Zatímco v Čechách se už během prvního (a jediného) týdne, co jsem byla pryč, zavíraly školy, tam se všechno zdálo úplně v pořádku. Maminka z mojí hostitelské rodiny nám jenom říkala, ať si myjeme ruce. Francouzi byli úplně v klidu, nezdálo se mi, že by se báli. To, co jsem věděla, že se děje v Česku, nebo to, co jsem tady ještě před prvními nakaženými viděla, se tam vůbec nedělo. Všechno se začalo řešit, až když jsem odjížděla, a dít, až když jsem byla pryč.

SB: Někteří lidé nosili roušky, objevila se dezinfekce na letištích. V Londýně na letišti nepustili do letadla nikoho, kdo nebyl Čech. Jeden pán s českým občanstvím se tam pohádal, protože mluvil česky, ale neměl u sebe českou občanku – měl dvě občanky a dvojí občanství –, a tak ho nechtěli pustit. Muselo se to na poslední chvíli řešit přes ambasádu. Studenti v Lincolnu si z toho dělají hlavně srandu. Doted'. Jenom řeší, že nebude prom, a zavření škol berou jako prázdniny.

JS: Postupně se začalo objevovat ve zprávách, že se virus šíří z Číny do zbytku světa. Viděl jsem, jak to dopadlo na Itálii, jak se zavřela Česká republika, jak se na potenciální uzavírku připravil Breck – a jak se nakonec situace velmi rychle zhoršila během

dvoutýdenních jarních prázdnin, mezi 16. a 31. březnem. Já moc ven nechodím, takže znám situaci pouze ve škole a podle zpráv na internetu. Lidé začali z neznámého důvodu hordovat toaletní papír, jako by jim na tom závisel život. Samozřejmě tu byly i racionální a smysluplné reakce, například ve škole se všude objevily stojany s mýdlem. A samozřejmě je velmi doporučované mýt si ruce a lépe dodržovat hygienu.

Kdy a jakým způsobem ses vracel/a? Pokud to bylo dřív, než se plánovalo, co konkrétně tě k tomu přimělo?

KŠ: Měla jsem se vrátit 15. dubna, ale vrátila jsem se přesně o měsíc dříve. Všechno se událo dost rychle. Samozřejmě jsem sledovala, jak se situace doma vyvíjí a psala si o tom s přáteli a rodinou. Když jsem si volala s rodiči, často jsme zmiňovali, jak na to lidé reagují doma atd. Pomalu se to ale začalo měnit, když se virus dostal do ČR. Já se začala trochu bát. Přece jenom být na druhém konci světa v této situaci není úplně příjemné. Své obavy jsem vyslovila rodičům, ale oni mě uklidnili, že budou pracovat z domova a všechno bude v pořádku. Jejich názory se ale dost razantně změnily několik dnů nato. Byla jsem na dvoudenním výletě se třídou, když mi přišla zpráva od mamky, že bych se měla vrátit domů. Myslím, že to bylo ještě před tím, než se oficiálně vyhlásilo, že Češi nebudou moct vyjíždět do zahraničí. Rodiče se začali bát zrušených letů a toho, že bych měla problém se dostat domů. Až doma jsem se dozvěděla, jak moc byli nervózní během těchto dnů a jak během jediné noci zařídili všechno potřebné pro můj návrat. Předem mnou ale byli klidní, chtěli, abych co nejlépe sama zvládla cestu zpět dlouhou 35 hodin. A tak jsem se jeden den procházela mezi sopkami a už následující den jsem seděla v letadle domů. S nikým jsem se v podstatě nestihla rozloučit a kamarádi mi zmateně psali, že slyšeli, že jsem odjela domů a že nechápou proč.

ŠS: Letadlem 16. února, podle plánu.

OH: 13. března jsme s rodiči rozhodli, že bude nejlepší, když co nejdříve dorazím domů. Uvědomili jsme si, že se situace nebude zlepšovat. 14. března v sobotu jsem letěl v 6 ráno jedním z posledních letů do Prahy s přestupem ve Varšavě.

AZ: Měla jsem v Haguenau strávit asi pět týdnů, vracet se až po Velikonocích. Nakonec jsem tam ale nebyla ani týden. Celé dny jsme se Šimonem, který

tam byl se mnou, aktualizovali zprávy a stav nakažených v obou zemích. Přijeli jsem v neděli, ve středu se v Čechách zavřely školy, ve čtvrtek se od páteční půlnoci oznámilo zavření hranic. Proto jsme se dohodli, že pro nás druhý den přijedou rodiče, protože jsme za téhle situace nechtěli být v jiné zemi, zvláště když by pro nás rodiče potom už nemohli tak jednoduše přijet. Už když jsme si všechno domluvili, měl prezident Macron projev v televizi, kde oznámil, že se od pondělí zavřou školy. Než jsme v pátek 13. března nastoupili do auta, vyhlásili navíc v Čechách čtrnáctidenní karanténu pro příjíždějící z dalších zemí, nejenom Itálie, mezi kterými byla i Francie.

SB: Rušili lety, takže jsme se sebrali a přidali jsme se – já, Domča (NP) a Miky – k mojí rodině (táta a sestra za mnou přiletěli na návštěvu, ale zpáteční let jim taky zrušili). Miky a Domča chtěli odjet, já až ve chvíli, kdy vážně rušili lety, bylo to ze dne na den – rozhodli jsme se v sobotu večer, letenky koupili v neděli ráno a letěli v pondělí 16. března ráno.

JS: Já se nevracel, zůstávám v USA.

Proč?

JS: Hlavně protože bych tu chtěl dokončit studium. Budu mít na konci roku dvě AP zkoušky, i když jenom online, zjednodušené. Takže odletět teď by znamenalo, že bych buď musel ukončit studium, nebo bych měl trochu větší problém se studiem z časové zóny, která je o 7 hodin napřed. Také doufám, že se situace trochu zlepší před mým odletem, protože bych se tu chtěl ještě alespoň jednou setkat s kamarády, než poletím domů.

Bylo něco zvláštního na cestě zpátky?

KŠ: Upřímně, moc ne. Samozřejmě měli někteří lidé

roušky nebo respirátory, ale rozhodně ne většina. Lety byly úplně plné, všichni se vraceli domů. Můj let Dauhá—Praha byl plný Čechů vracujících se z dovolených. Kontroly na letišti se moc nelišily. Člověk jenom nemohl projít biometrickou kontrolou, ale musel přes úředníka. Ten zkontroloval pas a předpokládám, že kdyby se člověk vracel z rizikové oblasti, tak by nařídil karanténu. Mě se úředník zeptal, jestli letím z Malediv. Doteď jsem moc nepochopila, jak na to přišel. Myslím si ale, že kdyby člověk letěl o pár dní později, vypadalo by to zcela jinak. Do Prahy jsem se vrátila v neděli ráno a o půlnoci na pondělí Česká republika zavřela hranice.

ŠŠ: V Praze na letišti byly informační cedule.

OH: Během obou letů jsem vyplňoval papír se základními osobními informacemi, včetně trvalého a plánovaného pobytu v příštích dvou týdnech. Také mi stevardi měřili teplotu bezkontaktním teploměrem. Při druhém letu mi ale naměřili teplotu 38,1 stupňů Celsia. Stevard vypadal, že se rozbřečí, a dal mi respirátor typu FS-910. Po přistání na Letišti Václava Havla si mě od letadla odvezla sanitka Záchrané služby ASČR na letištní ambulanci, kde mě zkontrolovali a po zjištění, že žádné symptomy neprojevuji, mě poučili a nařídili dvoutýdenní karanténu.

AZ: Vraceli jsme se autem, u odjezdu jsem se s profesorem, který se o nás ve Francii staral, rozloučila úklonou místo podáním ruky. Před hranicemi byla dlouhá kolona aut, což se dalo čekat, všichni se vraceli domů a kontroly to jen zpomalovaly. Některá auta rovnou pouštěli, některá namátkově odkláněli a měřili pasażérům teplotu. Já byla hrozně vystresovaná a každých pět vteřin jsem si sahala na čelo, jestli nemám horečku. Nakonec samozřejmě ze všech aut museli odklonit to naše. A teplotu skrz stažené okénko samozřejmě měřil pán v bílé kombinéze a respirátoru z nás tří jenom mně. Naštěstí bylo všechno v pořádku a normálně nás pustili.

SB: Nic zvláštního se nedělo, jenom do letadla nepouštěli lidi, co nejsou Češi.

Máš nějaké zprávy o tom, co se teď děje v „tvém“ zahraničí jinak než z médií? Co třeba místní školy?

KŠ: Asi před týdnem jim vyhlásili zákaz vycházení, uzavření škol a otevřené zůstaly jen obchody nezbytné pro základní lidské potřeby. Školu mají stejně jako u nás online. Psala jsem si s ostatními zahra-

ničními studenty, kteří ale jsou v dost odlišné situaci. Byla jsem jediná, kdo byl na zahraničním pobytu pouze tři měsíce. Všichni ostatní tam mají být půl roku, a proto tam zůstali. Doufají, že až nastane čas, kdy mají odletět (na začátku července), všechno už bude v pořádku a lety nebudou zrušené. Mimochodem, myslím si, že někdy na tento týden je naplánovaný repatriační let ze Zélandu, takže kdybych se nevrátila toho 15. března, asi bych byla právě v tomto letadle.

SŠ: Mám nějaké zprávy od své rodiny, ale je to hlavně to, co je i ve zprávách z médií.

OH: Školy byly ve spolkové zemi Severní Porýní-Vestfálsko uzavřeny necelé dva týdny po zavření škol českých.

AZ: Francouzské školy se zavřely pár dní po těch českých. Dnes už tam platí zákaz vycházení, před odchodem z domu člověk musí vyplnit nějaký formulář. Pro jídlo člověk může, na procházku má ale jen hodinu. Všechno až na obchody s potravinami je nyní zavřené.

SB: Škola v Lincolnu už se taky zavřela, studenti mají zadanou práci, ale nic moc nedělají, kašlou na to.

JS: My se učíme z domova. Minnesota je momentálně ve stavu „shelter in place“ („zůstaňte doma“). I přesto počet případů v USA stoupá, zejména v New Yorku. Dochází výbava pro nemocnice, hlavně plicní ventilátory. Lokálně to pro mě ale není zas tak velký zásah do denního režimu: jen můžu být celou dobu doma a mám víc času na vlastní zájmy a projekty. Nápor ze školy taky trochu ustal (každý předmět je jen 2x místo 4x týdně) a požadavky se zmírnily, takže mám mnohem víc volného času.

Amálie Zemanová (sexta)

Poslední lyžování sezóny

V půl šesté zvoní budík. V šest deset mi ujíždí metro a čekám deset minut na další. Stihnu to těsně. Přesně v 6:58 přicházím ke škole. Před dveřmi už stojí početná skupinka studentů, všichni mají stejně jako já minimálně dvě tašky: boty a lyže nebo snowboard. Autobus přijede načas a řidič je překvapivě moc přívětivý, dokonce i počká na jednoho opozdilce. Tereza Hachová ze sexty, která tuhle akci organizuje, nás jen přepočítá, vybere si souhlasy od rodičů, peníze na autobus a je čas vyrazit.

Je 7. března 2020 a přibližně za dvě hodiny studenti PORGu přijíždějí do Špindlerova Mlýna ke sjezdovce Hromovka. Hned na začátku nás trochu zabrzdí fronta na skipas. Je složená především z Poláků a je pořádně dlouhá. Nakonec se ale všichni dočkají. Rychle se rozdělíme na menší skupinky (minimálně dvojice, kdyby se někomu něco stalo...) a už nasedáme na lanovku. Sjezdovky sice nic moc, ale výběr je velký: z Hromovky se můžete přesunout třeba na Svatého Petra s vyhřívanými sedačkami nebo na jeho sousedku, pěkně zledovatělou černou, kterou vyjedete na dvojsedačce.

Jakmile se hodiny u vleku přehoupnou přes dvanáctou, všichni začínají mít hlad. Naštěstí se i z restaurací dá stejně jako ze sjezdovek vybírat. Od luxusně vypadajícího bistra na Svatém Petru přes obyčejný stánek s horkou čokoládou na Hromovce až po nenápadně vypadající pizzošku na vrcholu Svatého Petra, u sjezdovky. Já si se svojí skupinkou vybírám nenápadnou pizzošku, ze které se vyklube velká restaurace s nejen pizzovým menu. Pravda, některé ceny jsou trochu hodně vysoké i na hory, ale překvapeně zjišťuji, že jídlo za ně rozhodně stojí.

Po vydařeném obědě se všichni odebereme zpět na sjezdovky a navzdory hroudám neupraveného sněhu si užijeme poslední lyžování této zimní sezóny.

Anežka Peimer (sekunda)

Fotbal za časů korony

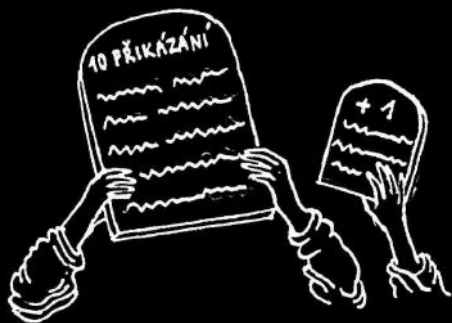
Jakožto fanouška nejoblíbenějšího sportu na světě mě současná krize zasáhla hned v několika rovinách. Celou zimu jsme se se spoluhráči z Vocasuny (UNA UNA) těšili na historicky druhou sezónu v 7. nejvyšší soutěži prestižní hanspaulské ligy, která měla začít na konci března. Dnes, tedy 11. dubna, jsou všechny soutěže již téměř měsíc odloženy na neurčito a dohrání sezóny jaro 2020 působí spíše jako sci-fi. Stejná situace panuje i na české profesionální scéně a vlastně na všech hřištích po celém světě s několika málo výjimkami. Jednou z nich je Bělorusko, které ústy svérázného diktátora Alexandra Lukašenko vyhlásilo, že ideální forma boje proti pandemii je práce na polích s traktorem a konzumace vodky. Zda tyto originální léčebné metody zaberou, není zatím jasné, nicméně běloruská liga je v plném proudu i s diváky na stadionech. Nezbyvá než doufat, že se z této krize fotbal i celá naše společnost oklepe a každodenní život se zase vrátí do normálu.

БЕЛАРУСБАНК
ВЫШЭЙШАЯ ЛІГА

Ondřej Voska (oktáva 2017)

Jedenáctero přikázání

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh.“
 „Nebudeš mít jiné bohy mimo mne.“
 „Nevezmeš jména Božího nadarmo.“
 „Šest dní budeš pracovat, ale sedmý den je dnem odpočinku.“
 „Cti otce svého i matku svou.“
 „Nezabiješ.“
 „Nesesmilníš.“
 „Nepokradeš.“
 „Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví.“
 „Nepožádáš manželky ani statku bližního svého.“
 „Cti bližního svého. Nepovyšuj se, protože před Bohem jsou si všichni rovni.“
 Tak pravil Bůh Mojžíšovi na hoře Sinaj. Také Áron tomu byl svědkem. I zmizela mračna a Bůh odešel zpět v nebesa.
 „Teda, to bylo ale psycho,“ hned začal Áron. Mojžíš neodpovídal. Jen stál a koukal před sebe. A tak tam oba zticha stáli asi hodinu. „Musíme jít,“ přeřal ticho náhle Mojžíš. A tak šli.

Cesta z vrcholu hory Sinaj nebyla jednoduchá a už vůbec ne krátká. Mlčky šli skoro celý den. Áronovi už to bylo divné. Na Mojžíše to muselo opravdu silně zapůsobit. To Mojžíšovi vrtalo hlavou už něco daleko jiného.

K večeru dorazili do tábora. Kolem Mojžíše se všichni sbíhali. „Mojžíši! Tak co říkal?“ „A jak vypadá ten Bůh?“ „Co máme teď dělat?“ Prostáček Árona, který to vše také prožil, si nevšimli. Mojžíš jim řekl: „Zítřka vám to povím, sepíšeme to. Vytesáme přikázání do kamene a budou platit jednou provždy.“ Druhý den k poledni Mojžíš předstoupil před židovský lid. Započal vyprávění o Božím zjevení, popsal, že to není docela jako

Boha vidět, spíš ho cítit a hovořit s ním. Tomu lidé nerozuměli. Chápal to jen on a Áron. To ale nevadilo. Lidé viděli bouři, která byla nad Sinajem. Byli připraveni věřit čemukoli.

Mojžíš pokračoval, diktoval přikázání jedno po druhém kamenotepci a ten postupně tvořil onu smlouvu s Bohem. Áron jen postával vedle Mojžíše. Nebyl hrdinou okamžiku. Ale kontroloval každé slovo, které Mojžíš řekl. Áron prostě věděl, že s Mojžíšem je něco špatně. Cítil to.

„Nepožádáš manželky ani statku bližního svého. A toť vše, co mi pravil Bůh. Budeme to zvat desatero přikázání,“ řekl Mojžíš trochu uspěchaně. Dav jásal. „Ať žije Mojžíš!“ „Mojžíš je nejvyšší vůdce!“ „Ano, ano, tak jest,“ řekl si Mojžíš pro sebe lišácky. V Áronovi to vřelo. Musel to ze sebe dostat. „Ne, to není všechno!“ zahalekal, až mu přeskočil hlas. Dav ztichl.

„Bůh nám řekl ještě jedno přikázání,“ odmlčel se. „Přikázání bylo jedenáct.“

„Bratře, proč si vymýšlíš?“ ohradil se Mojžíš. Z davu se ozývalo: „Árone, mluvil jsi s Bohem ty, nebo on, co?“

„Co si to dovoluješ, ty holobrádku?!“ poukazovali jiní na to, že Áron byl mladším z obou bratrů.

„Proč by nám Bůh dával právě jedenáct přikázání a ne kulatých deset?“ tázali se umírněnější z davu.

„Mojžíš by nám přece nelhal!“

„Nevím, co to mému bratrovi přišlo na mysl,“ prohlásil Mojžíš a raději Árona odvedl. Ten se pod tlakem povýšených pohledů z davu podvolil.

„Takhle se mezi lidmi zrodila snaha povyšovat se nad někoho a někoho jiného potlačovat na základě stereotypů, věku, pohlaví, rasy. Mojžíš byl pro lid hrdina a Áron byl brán jako někdo mladší, méně ceněný, méně hodný důvěry.“ Martin Luther King odhlédl od poznámek. „A já mám sen, že moje děti budou vyrůstat ve společnosti, kde lidé budou dodržovat tohle jedenácté přikázání a kde si budou všichni opravdu rovni.“

Na motivy Ex 20.

František Vlastimil Novák (septima)

Trpaslík

Tento seriál České televize může vzdáleně připomínat Comeback – i on totiž pojednává o jedné zdánlivě průměrné rodině. Ale na rozdíl od Comebacku,

jehož jednotlivé díly na sebe nenavazují, Trpaslík ve svých šesti epizodách vypráví o tom, co se stane, když se do rukou sobeckých lidí a jejich lehkomyšlných přání dostane kouzelný sádrový trpaslík, který právě tato přání plní. Seriál z dílny tandemu Prušinovský–Kolečko ovšem není žádným mravokárným opusem či naopak naivní pohádkou, nýbrž vtipně oddechovou podívanou, obzvláště když se na scéně kromě ústřední nymburské rodinky objeví i prohnáný právník (Martin Hofman) nebo pedantský důchodce (Petr Nárožný), jenž teskní po své zesnulé manželce a smrtelně vážně řeší problém psích exkrementů. *Máte-jedno-přání!*

KDE: web České televize

TOP EPIZODY: Úterý, Čtvrtek, Pátek

Dejvické divadlo 2x

Dva seriály České televize si dovoluji shrnout do jednoho příspěvku, neboť je spojuje téměř identické herecké obsazení – páteří obou jsou totiž herci Dejvického divadla.

Čtvrtá hvězda ve svých dvanácti epizodách, jak již název napovídá, sleduje snažení pražského tříhvězdičkového hotelu Meteor o získání další hvězdy. Tedy, přesněji řečeno, snaží se především energická a vypočítavá manažerka (Lenka Krobotová), ostatní zaměstnanci se povětšinou buď jen vezou, nebo toto snažení vysloveně sabotují. Tento leitmotiv však, snad s výjimkou prvního a posledního dílu, není zas tak důležitý – vše se totiž točí právě kolem bizarní skvady pracovníků hotelu, mezi nimiž nechybí vekslácký zlodějíček a recepční v jedné osobě v neodolatelném podání Ivana Trojana, výbušný údržbář a fanoušek fotbalové Sparty (David Novotný), stoický ředitel (Martin Myšička) nebo roztomile naivní recepční (Martha Issová). Spolu s jedním či dvěma „cizími elementy“ – postavami přicházejícími do hotelu z venku – v každé epizodě, hranými herci z jiných divadel, tvoří nesmírně zábavné panoptikum, do něhož se budete rádi opakovaně vracet.

Ve Zkázě Dejvického divadla naopak herci kultovní pražské scény hrají sami sebe. Společně s režisérem Miroslavem Krobotem a scenáristou Ondřejem Hüblem odhalují, co se děje v jejich šatnách i soukromých životech – je však na divákovi, aby se buď horečně snažil vystopovat, kde končí realita a začíná fikce, nebo aby se jen ponořil do bláznivé šestidílné jízdy plné bizarních situací. Nominace na Českého lva měla být proměněna!

KDE: web České televize

TOP EPIZODY: Zlatý důl, Uran, Zítřejším v Aši, Vyha-zov (Čtvrtá hvězda); Režisér, AIDS, Vládci loutek, Šmejdi (Zkáza Dejvického divadla)

→ Zkáza
Dejvického
divadla

Čtvrtá
hvězda ←

Comeback

Starší z vás si určitě ještě pamatují na doby, kdy Nova kromě báby pod kořenem a Ládi Hrušky nabízela i opravdu vydařené kusy. Jakýmsi rolls-roycem mezi nimi je legendární Comeback. Z pohledu do jedné pražské rodiny, tvořené alkoholi- kem a milovníkem tvrdé muziky Ozzákem (Martin Dejdar), neúspěšným zpěvákem a prodejcem cédéček Tomášem (Tomáš Matonoha) s jeho dcerou Ivou (Kristýna Leichtová) a doplněné celou řadou svérázných vedlejších postav, tvůrci vytřískali mnohem víc než jen další bezduchý nekonečný seriál. Comeback se v jednotlivých dílech věnuje nej- různějším fenoménům a vztahem Čechů k nim, ať už jde o náboženství, pořady o vaření, taneční, démonizaci či karikaturu státních úředníků nebo vánoční tradice, a nahlíží na ně břitce vtípnou formou. Scénář i herecké výkony na vysoké úrovni, řada geniálních hlášek.

KDE: YouTube

TOP EPIZODY: Heavy Christmas, Berňák, Kopro- vka a vlastně i naprostá většina ostatních

Okresní přebor

Ještě jednou, dva roky po Comebacku, se Nova vzepjala ke skutečně dobrému výkonu a vzala pod křídla seriál Okresní přebor tandemem Prušinovský–Kolečko. Sleduje příběhy fotbalistů FK Slavoj Houslice a jejich bližních na malé vesnici, jejíž zvláštní ošuntělost a zpomalenost je pro Pražáka něčím nezvyklým. Hereckému obsazení vévodí především Ondřej Vetchý v roli chole- rického a přehnaně ambiciózního trenéra Jirky Luňáka, Luděk Sobota v nezvykle vážné poloze předsedy klubu Václava Or- la nebo Pavel Kikinčuk jako záludný a po- někud oslizlý pokladník Ludvík Hovorka. Kolečkův scénář nešetří obskurními dialogy nepříliš bystrých fotbalistů, zajímavě však také zobrazuje mezilidské vztahy v malé obci. Vlastně takový divácký výstup z kom- fortní zóny, dalo by se říct.

KDE: Zkouknito

TOP EPIZODY: Konvoj, Schůze, Na váhu

Kosmo

Zatoužíte-li po koňské dávce české satiry, pusťte si Kosmo. Neuvěřitelné peripetie kolem první české vesmírné mise mířící na Měsíc sleduje seriál v pouhých pěti dílech, do nichž však tvůrci (mimořadně, scenárista Tomáš Baldýnský spolupracoval i na Comebacku) nacpali ohromné množství narážek na každodenní českou realitu – politici, registrační pokladna, česko- slovenské vztahy, ale i Evropská unie, USA, Rusko, Čína a mnohé další. Baldýnský nešetří nikoho, zá- roveň však ve smrti gagů nezapomíná ani na dějovou linku, proto klíčová otázka zní jasně – dostanou se Češi na Měsíc? Neprozradím, podívejte se na Kosmo!

KDE: web České televize

TOP EPIZODY: všech pět

Život a doba soudce A. K.

Pokud jste po zhlédnutí Soudkyně Barbary (případně Soudce Alexandra) nabyli dojem, že soud je něco jako ring, v němž se mezi sebou mydlí žalobce, žalovaný, svědci a někdy i veřejnost a soudce samotný je uřvanou figurkou bezhlavě rozdávající pořádkové pokuty na všechny strany, bude pro vás Život a doba soudce A. K. opravdovým léčivým balzámem. Adam Klos je ve skvělém podání Davida Švehlíka komplikovanou postavou pochybující o všem (a nejvíc o sobě), jehož sarkastický vnitřní hlas trefně komentuje všechny, kteří soudní síní projdou. Samotná přelíčení jsou tu podána velice věrohodně, jejich sledování však přitom díky Klosovu hlasu a dynamickému průběhu jednotlivých sporů není ubíjející; divák též nahlíží do soudcova soukromí tvořeného rodiči (Daniela Kolářová a Jiří Bartoška), neustále odcházející a zase se vracějící přítelkyní (Zuzana Norisová), psycho-terapeutkou (Jitka Čvančarová) a rázným policistou (Marek Daniel). Zkrátka: zručně natočený seriál s vysoce zajímavou a srozumitelnou exkurzí do oblasti práva a justice.

KDE: web České televize

TOP EPIZODY: Chudák skřítek Melichar, Válka pokračuje, Kladivo na důchodce, Odlišnost

Komentář

Hranice

Dobře pamatuji dobu, kdy vyjet do „neschválené ciziny“ vyžadovalo speciální povolení od státu. K tomu, aby jej člověk dostal, musel mít „oprávněné důvody“. Tyto důvody posuzovala policie a odvolání nebylo. Tudíž běžný občan prakticky nemohl do některých zemí vycestovat, a protože nemohl vycestovat, jeho obživa, profese i studium byly vázány v plném rozsahu výhradně na socialistické Československo. Tudíž byl takový občan zcela v rukou darebáků, kteří tehdy stáli vedli. Neměl žádnou možnost odejít pracovat nebo studovat mimo dosah jejich moci, což byl ideální předpoklad pro lámání charakterů a ohýbání zad. Chtěl jsi pracovat ve své profesi, chtěl jsi studovat? Inu, podříd' se.

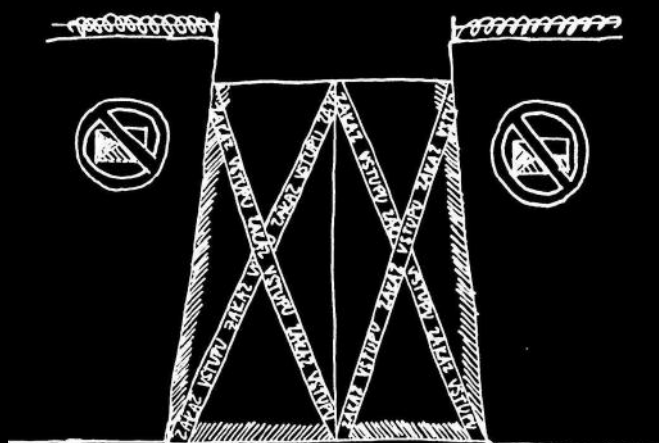
Zákaz opuštění republiky bez „oprávněného důvodu“ je tu zpět. V podstatě za velmi podobných podmínek. Snad je to náhoda, ale objevují se současně i zprávy o plánech na povinné odpracování určité doby v nemocnicích v Česku po ukončení studia medicíny, o zrušení studijních oborů „nepotřebných pro stát“, o pracovní povinnosti.

Jistě, je virová epidemie a omezení jsou nutná. Je pochopitelné omezit vjezd do země z důvodu ochrany obyvatel. Je pochopitelná karanténa člověka, který přijede z rizikové oblasti. Ale v čem ohrožuje obyvatele Česka odjezd kohokoli ze země pryč?

Zákaz vycestovat z vlastní země je první krok k totalitnímu režimu. A role Armády ČR je smutná, ale svým způsobem v Česku tradiční. Je opět nasazena na hranicích a opět proti vlastním občanům. Bylo krátké období porozumění mezi armádou a obyvateli v srpnu 1968, ale už rok nato byla ČSLA nasazena proti vlastním lidem. Po roce 1989 jsem skutečně věřil, že vybudujeme armádu, která bude hájit naši demokracii a svobodu. Výsledek?

Vidíme věci, které bychom považovali za nemyslitelné, jak se zrodí ze dne na den. Jak to bude vypadat za rok na hranicích? Bude AČR střílet uprchlíky z Česka?

Pavel Činčera, kvintánský rodič

Vycítit, že bude zle

V poslední době chybí jen jedna zásadní věc. Žádný krizový plán ani státní hmotné rezervy s ní nepočítaly. Přitom kdybychom ji měli, je nám teď o hodně lehčeji. Mluvím o křišťálové kouli. S ní by se teď žilo! A nemuseli bychom improvizovat v boji s nepřítelem, kterého nevidíme a kterého jen pomalu poznáváme.

Když tedy není křišťálová koule, o co se máme v takovýchto situacích opřít? Podle mého názoru jsou to zkušenosti, znalosti, intuice a kontakty. Příleťel jsem do své práce ředitele Českého centra v New Yorku v polovině března v době, kdy už byl v tomto americkém státě (a tedy i ve městě) vyhlášen nouzový stav. Venku začínalo jaro a nikomu se nechtělo pomyslet na to, že New York za pár týdnů a dní čeká pohroma horší než teroristické útoky z 11. září 2001.

Na letišti mi nikdo teplotu nekontroloval, řidič taxíku měl sice roušku, protože jeho kolega už ležel na jednotce intenzivní péče s nebezpečným virem, ale lidé na ulicích se chovali jakoby nic. Měli jsme v Czech Center New York 12. března zahajovat velkou výstavu o Leoši Janáčkovi u příležitosti zno-uvvedení Káti Kabanové v Met Opeře. Víno se chladilo na recepci po vernisáži, pozvaní byli vzácní hosté. Ale intuice nám řekla: Zrušte to radši, ať nikoho neohrozíme.

Neponechali jsme nic náhodě, vernisáž jsme udělali online jen s autory výstavy v živém přenosu na Facebooku (vidělo nás 1 600 lidí, tolik vína bychom ani neměli, kdyby přišli) a pak jsme začali diskutovat mezi sebou. Donald Trump právě zakázal lety Evropanů do Ameriky, média začala chrlit první dramatické předpovědi. A co teď – v Českém centru New York bylo plno umělců, stážistů, kolegů.

Nervozita narůstala, o tom, jak se to dál bude vyvíjet, se dalo jen spekulovat, ale Amerika se začala rychle uzavírat. Do noci jsme diskutovali, jak se zachovat, uklidňovali jsme se navzájem, ale to nestačilo. Od rána jsme začali jednat. Bylo potřeba všechny, kteří byli v Českém centru New York, buď někde schovat, nebo evakuovat.

A právě tady nám chyběla ta pověstná křišťálová koule. Co je lepší – vyčkat v zákrytu, anebo

uletět domů? Proběhlo mi hlavou, co by se stalo, kdyby se Manhattan a další čtvrti v New Yorku uzavřely a nedalo se už dostat domů. Lety na obrazovkách mizely před očima, zmatek, aerolinky komunikovaly sporadicky a přitom venku v Central Parku to vypadalo, že se nic neděje.

Pomohly nám zkušenosti s krizovými situacemi, znalosti prostředí, kontakty na lidi, kteří mohli reálně pomoci, a intuice, která radila: honem pryč. Ve čtvrtek byla ta vernisáž v New Yorku a v úterý byli všichni naši lidé v bezpečí, umělci a stážisté v Česku, já na cestě domů a američtí kolegové v New Yorku u svých rodin. Letěl jsem posledním letadlem z New Yorku přes Moskvu. Když jsem přistál, volal mi můj travel agent: „Jak ses sem dostal? Tvůj let už nebyl ani v systému.“ Neměl jsem sice křišťálovou kouli, ale měl jsem „z prdele kliku“... Až budete v krizové situaci, nedejte na ty, kterým podvědomě nevěříte, sázejte na sebe, své znalosti, zkušenosti, kontakty. A také na intuici.

Miroslav Konvalina

(Autor je ředitelem Českého centra v New Yorku.)

Aby umělci neusušili hubu

Košík. Moje kino live. Rohlík. Uber Eats. Dáme jídlo. Mall.tv. Stream. Národní filmový archiv. Donio. Vimeo. 1212. Linka bezpečí. Že ti to nic neříká? Tos asi nepoznal pravou karanténu, příteli. Nebo tě už skolila korona. Tak či tak by ti tento recept měl posloužit, abys tato zatím neznámá slova nemusel googlit a neplýtvat data. Budeš je potřebovat.

Že můžeš nakupovat potraviny online, se k tobě nejspíše doneslo, a protože jsi nejspíš z PORGu, klíčová slova uvedená výše by ti vcelku srozumitelně měla signalizovat servery, kde se takového nákupu online můžeš zúčastnit. Doporuč mamce. Nebo babičce. A pohádejte se kvůli mlíčkům v akci z pohodlí domova.

Restaurace, hospody a kavárny k národní kultuře také jednoznačně patří. Nebud'te troškaři, nejezte rejži, které máte doma bezpochyby dost, a podpořte lokální podniky. Spousty z nich by po delší absenci turistů nemusely fungovat jako dřív.

Co se té slíbené kultury týče... Musí ti to přece chybět. I jako sváteční příznivec kin, divadel, galerií, koncertů nemáš najednou možnost hodit se do gala a vyrazit mezi lidi. Pro většinu lidí je třeba návštěva divadla společenskou událostí. A ta interakce najednou chybí. Doma, mezi čtyřmi stěnami potkáváme své příbuzné, kteří pokynou na pozdrav po ránu a na „dobrou noc“ večer. Žijeme uprostřed svých domovů v rytmu vlastních režimů a hledáme, jak čas využít. Pokud možno produktivně a nezbytečně. Nařizujeme si budík na 8. hodinu ranní s upozorněním: „Vstávej! Čiň se!“ Když naprosto vyjmu internetovou výuku, videohovory s profesory, práci na domácích úkolech a občasné luxování, zbývá nám poměrně velká část dne. Nezaplněná. Suchá. A my víme, že to, co nám v tuto smutnou chvíli chybí, je právě kultu-

ra. Jakéhokoliv rozměru. Protože vytváří jakési sociální zapojení. Kam se ale na internetu vydat?

Univerzálně určitě MALL.TV #kulturažije. Nový den, nová záležitost. Archivní záznam představení, výstavy, rozhovoru, filmu. Za mě nejpovedenější je VŠECHNO, CO V NÁS ZKURVILI KOMUNISTI od Divadlo Maso nebo opera Sternenhoch obvykle konaná na Nové scéně ND. Z tipů do blízké budoucnosti bych doporučila nepropásnout Podivné odpoledne dr. Zvonka Burkeho z dílny Činoherního klubu, Husitu z divadla FESTE a nebo záznam inscenace FANTASY! z experimentálního prostoru NoD, současně spíše známého pod termínem NoDFLIX. Pokud jste zde hledali, a nenašli, zkuste úplně jednoduše vyřukat webovou či facebookovou stránku oblíbené organizace. Každá situaci pojala jiným způsobem a ráda vám k tomu podá své vysvětlení.

Jsi-li člověk praktického rázu, doporučuji spojit takřikajíc příjemné s užitečným. A kromě kultury i procvičit jazyk. Nebo hned několik. Naráz. Londýnské národní divadlo pod svým oficiálním názvem National Theatre vysílá každý čtvrtek prostřednictvím YouTube. Berlínské divadlo Schaubühne taktéž. Na svých webových stránkách a hned každý den od večerních 6 hodin. Ani Volkstheater nezahálí.

Mezi výše zmíněnými se pohybuje masa nezávislých, a tedy neplacených umělců. Díky společnosti Donio se zde nachází možnost je podpořit. Korunou. Dvěma. Je mi jasné, že většina z nás si nemůže zrovna vyskakovat, obzvlášť my studenti, kteří byli chudí i před karanténou. A dost možná budou i dlouho po ní. Neotáčejme se ale ke kultuře zády. A s hladinkou z Lokálu si ji dejme.

Majda Jirků

(Autorka je studentkou oktávy Gymnázia Ústavní.)

Lilie

Lilie, symbole hříchu, smrti i naděje,
mám z tebe strach,
Kam mi tě asi budoucnost zaseje?

Emá Hrbáčková

Vzpomínám si à la Patrik Ouředník

Jakub K. Zajíc

Vzpomínám si, že jsem poprvé šel na den otevřených dveří na PORGu a že mě to vůbec nezajímalo.

Vzpomínám si, že mi maminka říkala, že se tam nikdy nedostanu.

Vzpomínám si, že na prvním zahájení školy mi maminka ukázala na Jonáše a řekla, že se s ním musím kamarádit. Vzpomínám si, že jsem taky viděl Honzík, Matyáše a Honzu a řekl si, že musím kamarádit s nimi.

Vzpomínám si, že cestou na Běstvinu mi Prokop ukázal na Davida a řekl, že je úplně blbej.

Vzpomínám si, že jsem se tomu moc smál.

Vzpomínám si, že jsem si na Běstvině vyvrtil kotník a že jsem se seznámil jenom s Honzíkem, který mi půjčoval časopisy.

Vzpomínám si, že známosti jsem s nikým nenavázal ani ve Štúrovu a že jsem tam nastydl, takže jsem jen ležel na pokoji. Vzpomínám si, že jsem tam opět četl Honzíkovy časopisy.

Vzpomínám si, že jsem si někdy v období primatercie uvědomil, že se mi líbí i kluci. Vzpomínám si, že jsem si nikdy nemohl vzpomenout, kdy se to stalo.

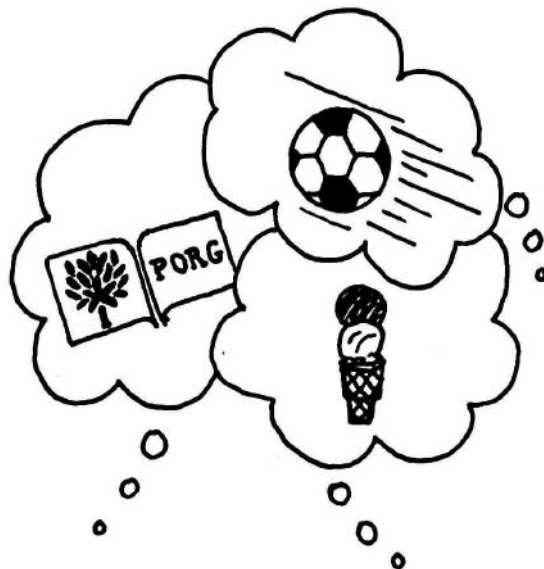
Vzpomínám si, že jsem jel v tercii kvůli svému prvnímu zamilování do Holandska. Vzpomínám si, že jsem si ještě předtím stihl zlomit srdce a že jsem Holandsko strávil s Honzíkem.

Vzpomínám si, že jsem nechápal, že jsem prošel malou maturitou z chemie v kvartě. Vzpomínám si, že jsem přesně následoval instrukcí p. p. Janichové a že mi na konci experimentu stejně řekla, že jsem to udělal tou nejhorší možnou metodou.

Vzpomínám si, že v kvintě jsem začal chodit do tanečních a že jsem si říkal, že určitě sbalím nějakou holku z jiné školy, abych byl borec. Vzpomínám si, že jsem se stejně „úspěšně“ zamiloval do někoho z mé vlastní školy.

Vzpomínám si, že zase v sextě jsem si schválně sedl vedle katedry, abych donutil Matyáše sedět před katedrou a něco dělat. Vzpomínám si, že jsme ani jeden stejně skoro nic nedělali.

Vzpomínám si, že jsem ten rok jel do Ameriky. Vzpomínám si, že se mi to tam moc líbilo a že jsem nechtěl

za nic zpátky do Prahy. Vzpomínám si, že jsem se v Americe naučil pít pivo a kouřit trávu, a že když jsem se vrátil do Čech, zjistil jsem, že tu obojí máme lepší, takže jsem už nechtěl do Ameriky.

Vzpomínám si, že první koncert O.D.I. byl ten nejspěšnější a že všichni měli vždycky radši Rice Nudless, ačkoliv já to měl vždycky naopak.

Vzpomínám si, že jsem mezi septimou a oktávou překonal strach ze psů, když jsem se snažil o několik dívek, které měly psy. Vzpomínám si, že to za to nestálo a že potom jsem psy pouze neměl rád.

Vzpomínám si, že jsem si celý vyšší gympl stěžoval, že nemůžu dělat, co chci, a že půjdu někam, kde budu dělat něco úplně jiného.

Vzpomínám si, že mě nevzali na FAMU a že jsem se bál, že musím najednou začít dávat ve škole pozor vždycky. Vzpomínám si, jak mě potěšilo, že jsem nemusel.

Vzpomínám si, že jsem jel do Písku na FAMO, že se mi tam moc líbilo a že říkali, že na zvuk mě vezmou určitě, že se tam nikdo nehlásí. Vzpomínám si, že jsem byl cestou do Prahy spokojený.

Vzpomínám si, že na mnoha akcích PORGu, více či méně oficiálních, jsem hrál a dělal DJe. Vzpomínám si, že mi to pomohlo uvědomit si, jak málo ze všech 200 až 300 lidí z PORGu a post-PORGu vlastně mám rád.

Vzpomínám si, že nám v oktávě v březnu dali korona-prázdniny a že jsem musel poslední měsíce na PORGu chodit do školy doma.

Vzpomínám si, že jsem zapomněl něco na plotně, když jsem psal tenhle text. Vzpomínám si, že jsem necítil nic se pálit a že jsem to postřehl pouze pomocí křiku mé matky – co jsem to zase provedl.

Jonáš Stoilov

Vzpomínám si na první školní den na maloměstské škole ve Slavonicích. Vzpomínám si, že nás bylo ve třídě hodně – víc než třicet – a že se přišla podívat celá rodina. Dokonce přijeli i babička a děda z Prahy.

Vzpomínám si, že náš pan třídní učitel Schmidtmayer měřil přes dva metry a že jsem si myslel, že je to největší muž na světě. Vzpomínám si, jak se vždycky musel skrčit, když vcházel do dveří.

Vzpomínám si, že jsme s několika spolužáky hráli na chodbě fotbal a že jsem hrál ze všech nejlíp.

Vzpomínám si, že jsem to rád všem říkal.

Vzpomínám si, že jsem spolužáka Martina Janáka uhodil do zad, protože hrál neférově, a vzpomínám si, že jsem potom byl po škole. Vzpomínám si, že mi ostatní kluci říkali, že jsem ho mohl zabít.

Vzpomínám si, že jsem byl dobrý v matematice. Vzpomínám si, že jsme často hráli počítačí soutěže na rychlost a že vítěz dostával korálek. Vzpomínám si, že korálky jsme navlékali na velryby a že moje velryba měla nejvíc korálků.

Vzpomínám si, že velryby jsme vyráběli v hodinách ručních prací. Vzpomínám si, že jsem se při šití rozbrečel, protože moje velryba se mi nelíbila, a vzpomínám si, jak mi ji kamarád Marian pomohl vylepšit.

Vzpomínám si, jak jsem šel poprvé do školy bez rodičů, a vzpomínám si, jak jsem šel poprvé do školy sám, když byl můj kamarád Marian nemocný.

Vzpomínám si, že jsem už byl samostatný a že jsem dostal první telefon. NOKII 3310 po babičce.

Vzpomínám si, že jsem na ní někdy hrál hada.

Vzpomínám si, že jsme neměli televizi, a tak jsem fotbal sledoval u kamaráda. Vzpomínám si, že jeho táta u toho hodně nadával.

Vzpomínám si, že mě jednou rodiče poslali se džbánem do hospody pro pivo. Vzpomínám si, že jsem se těšil, ale že v hospodě mi řekli, ať si pro pivo dojdou rodiče sami.

Vzpomínám si, že jsme hodně času trávili na plácku za barákem. Vzpomínám si, že jsme tam hráli fotbal, a že když někdo zakopl míč za plot na zahradu pana Pospíšila, propíchl nám ho.

Vzpomínám si, že jsme na tyče plotu vyrývali různé hlášky o panu Pospíšilovi a i o jiných lidech, které jsem neznal.

Vzpomínám si, že jsem byl jediný, kdo fandil Spartě, a že vždycky když jsem trefil tyč, křičeli kluci: „Sparta řvala do piče, šlo to pouze do tyče.“ Vzpomínám si, že mi to nepřišlo moc vtípné.

Vzpomínám si, že mi všichni říkali Johnny nebo někdy Johnny Depp. Vzpomínám si, že ségře potom říkali Lara Croft. Vzpomínám si, že ve vedlejší vesnici byl taky jeden Jonáš a že jsme vždycky byli spolu v týmu.

Vzpomínám si, že mi jednou dala paní učitelka k svátku jako dárek takovou malou lokomotivu, a vzpomínám si, že jsem byl hodně překvapený, protože jsem nevěděl, že se k svátku dávají dárky.

Nikol Krejčí

Vzpomínám si, že jsme se sestrou na prázdniny jezdily za babičkou a dědou do Opavy. Vzpomínám, že jsem se tam vždycky těšila a nikdy jsem večer nebrečela, že se mi stýská po rodičích, jako se stýská mnohým předškolním dětem.

Vzpomínám si, že děda měl na zahradě vysázeno plno ovocných stromů a keřů: jabloně, meruňky, hrušně, třešně, švestky, ryngle, ostružiníky, angrešty i jahodníky. Vzpomínám si, že jsme se sestrou po žebříku lezly na stromy a uzrálé plody trhaly do košíků.

Vzpomínám si, že jsme s babičkou z meruněk ze za-

Lilie

Lilie, symbole hříchu, smrti i naděje,
mám z tebe strach,
Kam mi tě asi budoucnost zaseje?

Ema Hrbáčková

hrady vyráběly ovocné knedlíky. Dávali jsme si je pak ještě ten den – čerstvé, s tvarohem a cukrem. *Vzpomínám si*, že pokud nám nějaké zbyly, zmrazili jsme je na další týden.

Vzpomínám si, že jsem po každém obědě pomáhala s nádobím. *Vzpomínám si*, že babička stála s vyhrnutými rukávy před dřezem u kachlíkové stěny s modrými orientálními vzory, všude byl cítit jar a já utírala horké talíře a skleničky.

Vzpomínám si, že po obědě byl vždycky „odpolední klid“, kdy museli všichni členové domácnosti odpočívat. *Vzpomínám si*, že se sestrou jsme se nejraději dívaly na pohádky v televizi.

Vzpomínám si, že jsem se kamarádila s vnučkou sousedky prarodičů. *Vzpomínám si*, že se jmenovala Verunka a byla o rok starší, takže už uměla psát. *Vzpomínám si*, že jsem byla pyšná, že je to moje kamarádka.

Vzpomínám si, jak jsme chodili na procházky do centra Opavy, kde jsme si na náměstí dávali kopeček zmrzliny za 10 Kč. *Vzpomínám si*, jak nám babička vždy připomínala, že čokoládová příchuť je ta nejlepší ze všech.

Vzpomínám si, jak jsme s dědou vyrazili na pouť a vozili se na ponících a jak nám děda při odchodu koupil balónky plněné héliem. *Vzpomínám si*, že ten můj vypadal jako obrovská růžová housenka.

Vzpomínám si, že jsem s ním běhala po zahradě, on mi uletěl a já celé odpoledne plakala.

Vzpomínám si, jak jsme se v létě se sestrou koupaly v obrovském nafukovacím bazénu uprostřed zahrady a jak nám babička pro jistotu navlékala na ruce nafukovací rukávky, přestože jsme už obě uměly plavat.

Vzpomínám si, jak jsem na výletě v Raduni běžela a zapadla po pás do bažiny u jezera. *Vzpomínám si*, že ven mě musel vytáhnout děda, zatímco si ba-

Pomněnka

V trávě se krčí,
kvítka modravá,
jak tvoje oči.

Teri Hachová

bička stěžovala, že kvůli nám bude smrdět celé auto. *Vzpomínám si*, že když jsem byla v první třídě, učila mě babička plynule číst. *Vzpomínám si*, jak se mě na konci každé věty snažila přinutit klesnout hlasem a já netušila, co to znamená.

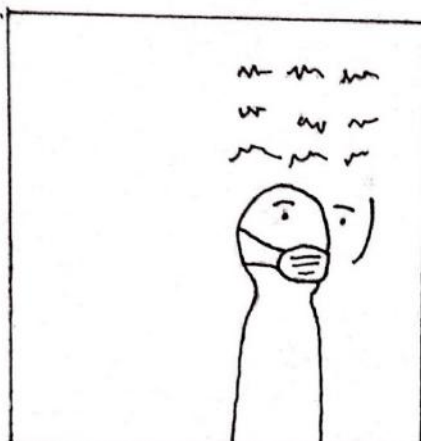
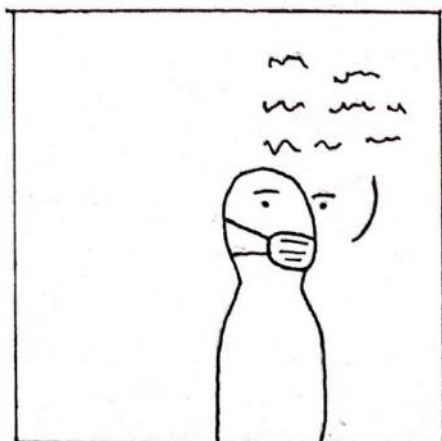
Vzpomínám si, že jsem od paní učitelky dostala jako první psací pero, a proto už jsem nemusela psát obyčejnou tužkou jako ostatní děti. *Vzpomínám si*, jakou jsem ze sebe měla radost.

Vzpomínám si, že jsem jako první začala brečet, když nám naše paní učitelka ve druhé třídě sdělila, že odchází. *Vzpomínám si*, že o pár minut později brečela už celá třída a že se nás starší děti na chodbě ptaly, co se děje.

Vzpomínám si, že jsem byla při čtení nahlas vždy o několik stran napřed, a že když mě paní učitelka vyvolala, musela jsem se rychle zeptat spolužačky vedle, kde jsem.

Vzpomínám si, jak jsem milovala čtení a jak jsem si ráda četla kdykoliv a kdekoliv, v posteli před spaním, před baletními tréninky, klavírem, keramikou nebo výtvarkou, na návštěvě u babičky nebo cestou ze školy. *Vzpomínám si*, jak jsem se chlubila ostatním, když jsem v devíti letech začala číst Twilight ságu od Stephenie Meyer, ve které byli vlkodlaci a upíři a která byla určená spíš mládeži.

Rouška

VIRŮM

Až zaniknou všechny
oslavy a festivaly
a uliční divadla
zas bude klid
k zamyšlení
soustředění
třeba
cosi
jako modlitba
jen tak
k mrakům
k čolkům a mlokům

Chvála Stvořiteli
a všemohoucím virům
nezahlédnutelným
ale!
bacha na ně!

*Vratislav Brabenec
(Garden is Open, Maťa, 2018)*

Porgazeen speciál – Koronapzeen, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Amálka Zemanová, Anežka Peimer, František Vlastimil Novák, Jakub K. Zajíc, Jonáš Stoilov, Klára Jánošíková, Vojtěch Gad'urek, Vojtěch Voska

Externí spolupracovníci: Anna Huliciusová, Majda Jirků, Martin Kment, Miroslav Konvalina, Ondřej Voska, Pavel Činčera

Ilustrace: Domča Kodlová, Ema Fischerová, Kája Štefková, Teri Hachová

Komiks: Otík Goldflam

Titulní strana: Kája Štefková

Šéfredaktorský tandem: Pája Kroužková, Vojtěch Voska

Sazba a grafická úprava: Pája Kroužková

Korektura: Pája Kroužková

Náš ajťák poradce: Vojta Staněk

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: paja.krouzkova6@gmail.com, voskavojtech@porg.cz

Archiv: porgazeen.stanekv.eu

Cena: ZDARMA! (resp. 30 Kč)

Koronapzeen vyšel v květnu 2020 v elektronické verzi.